

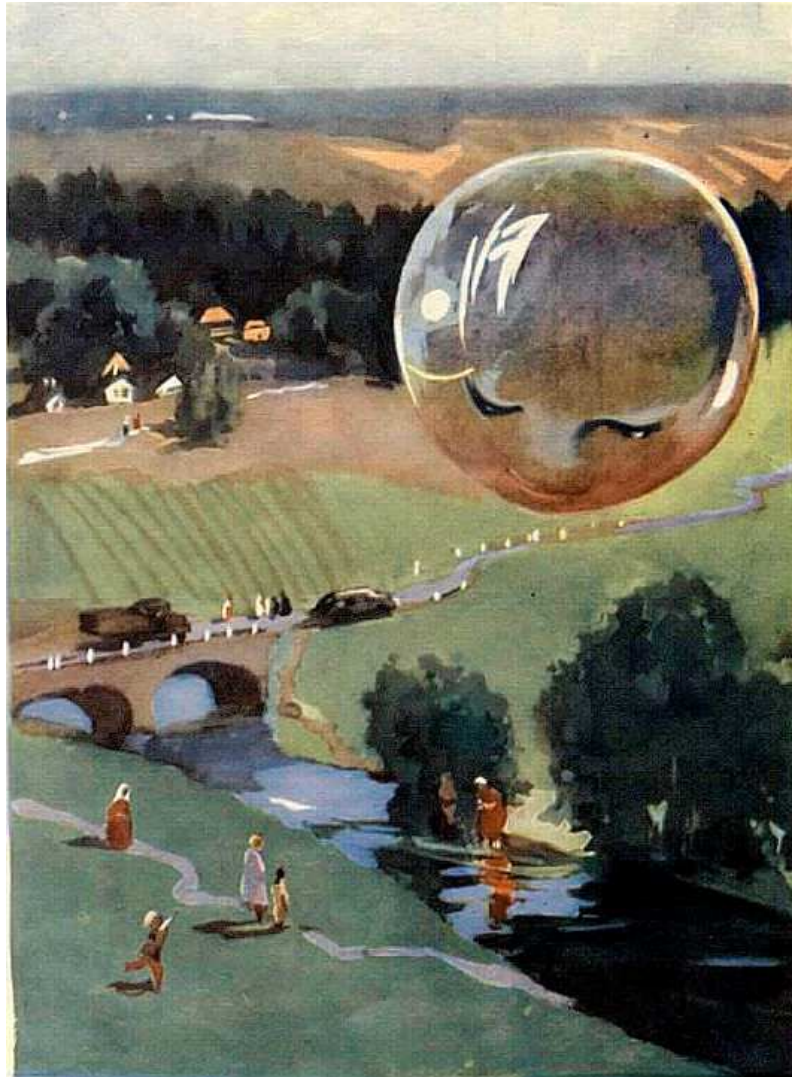
בועות סבון

א. יוסטוס

ואסיה קיבל במתנה בלון ירוק. הוא
נהנה מהמשחק. משך בחוט עד
שהבלון בא קרוב אליו ואחר כך
שחרר קצת את החוט והבלון היה
מתרומם מהר עד התקרה.
אחותו של ואסיה באה בריצה וקראה:
"ואסיה! בוא מהר לגינה. הילדים
עושים בועות סבון. זה נורא יפה!
מאוד מעניין!"
ואסיה בעצמו אהב לעשות בועות
סבון ומיד יצא לגן. את הבלון הירוק
לקח אתו וקשר את קצה החוט לענף
של עץ.
הוא מצא קשית ובהנאה התחיל
לנפח בועות סבון. בהתחלה הדבר

לא הצליח לו. הבועות היו קטנות ומיד
התפוצצו. אבל אחרי שהוסיף קצת
סבון ובחש היטב, טבל את קצה
הקשית בתמיסה ואחר כך התחיל
לנשוף בה בזהירות, יצאה בועה

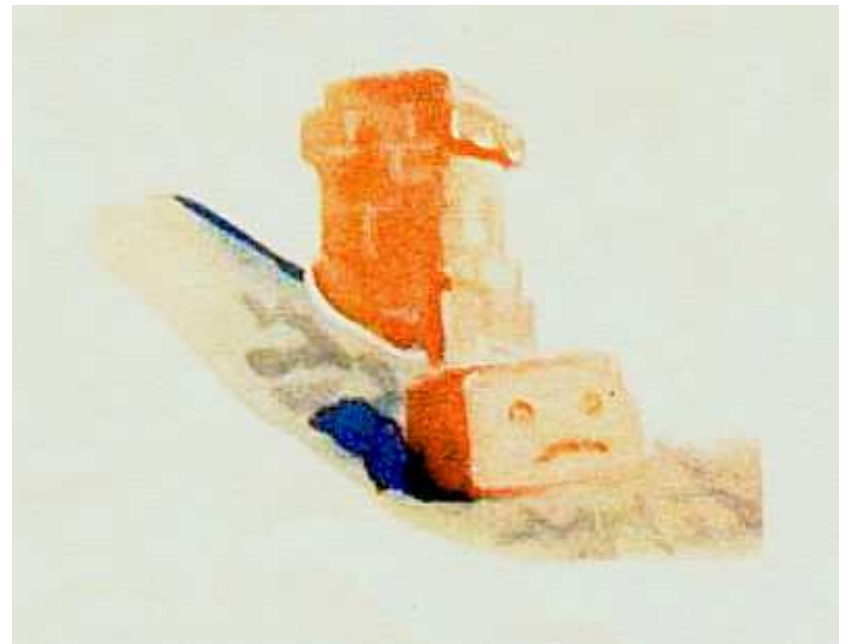

"יתכן ואתפוצץ אבל עכשיו אני עפה
כל פעם יותר גבוה ואני רואה דברים
כל כך יפים ומעניינים!"

גדולה ונהדרת! ואסיה ממש קפץ
מהנאה כשהבועה ניתקה מהקשית
והתרוממה מהר לאוויר.
גם הבלון הירוק אהב את בועת
הסבון הגדולה. היא השתקפה כל כך
יפה בשמש! והבלון הירוק קרא:
"חכי! חכי! אעוף יחד אתך!" והוא
התרומם כמה שרק יכול היה, אך
החוט החזיק אותו חזק ורק הענף,
שאליו היה קשור, התכופף קצת.
ובועת הסבון הגדולה התרוממה כל
פעם גבוה יותר ויותר. הנה, היא
עברה כבר מעל הגג.
לבנה שנפלה מהארובה קראה
לבועות הסבון:
"מה את עושה! למה את עפה כל כך
גבוה? תתפוצצי שם!"
ובועת הסבון הבריקה בשמש בכל
צבעי הקשת ואמרה:

נהר ומעליו גשר ברזל גדול, ושם גם
יער סמיך, שהעצים שלו משתקפים
במים. אני רואה בבואה של עצים במי
הנהר. זה מראה נהדר! אני רואה
למרחקים, סביב הכל מקסים ואני כל
כך מאושרת!"
הלבנה קראה לה:
"אבל אם תנשוב קצת רוח..."
היא לא הספיקה לגמור – כי באותו
הרגע הרוח נשבה. בועת הסבון
התנדנדה רגע והתפוצצה. טיפות מי
סבון נפלו על הגג, ליד הלבנה.
הלבנה רצתה כבר לומר בתוכחה
"אמרתי לך" אבל לא אמרה זאת.
היא שכבה רגע בשקט, נאנחה,
הצטערה על בועת הסבון ואחר כך
חשבה:
"בועת הסבון צדקה. מה טעם יש לי.
אני שוכבת כאן על הגג הרבה זמן

"מה את רואה?" התעניינה הלבנה.
"אני רואה גן ובו עצים ירוקים,
וערוגות עם פרחים צבעוניים. שם אל
העץ קשור בלון ירוק, שנוצץ בשמש,
אבל כל כך עצוב לו! הוא לא יכול
לראות את כל העצים האלה ואת
הפרחים היפים. הרי הוא קשור ולא
יכל לעוף. ואני עפה כל פעם יותר
גבוה. כמה זה יפה! עכשיו אני רואה

ולא רואה כלום. והיא התרוממה
באוויר גבוה, גבוה. ראתה גן, עצים,
פרחים, נהר, גשר ויער ואני לעולם
לא אראה זאת."

כשהבלון הירוק ראה שבועת הסבון
הגדולה מתנדנדת הוא רצה לצאת
אליה לעזרה. אבל החוט המתוח לא
הסכים לו. בועת הסבון התפוצצה.
מרב צער הבלון הירוק התחיל
לרזות, נעשה כל פעם רזה וקטן יותר
ויותר, ירד נמוך יותר ויותר, ובסוף
הצטמק לגמרי, אך אף אחד לא
הרגיש בכך.

ואסיה והילדים המשיכו בהתרגשות
לעשות בועות סבון. בועות גדולות
וקטנות. הן התרוממו ועלו, אבל אף
אחת לא התרוממה כל כך גבוה כמו
בועת הסבון המאושרת.